

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/601/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214643
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5712214643.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, ul. Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Martin zo dňa 28. augusta 2013 č. k. 7C/236/2012-57, takto

rozhodol:

uznesenie okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Martin uznesením zo dňa 28. 08. 2013 č. k. 7C/236/2012-57 konanie zastavil (výrok I.). Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (výrok II.)

Citujúc ust. § 7 ods. 1 a 3, § 8, § 103, § 104 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), ako i ust. § 15 ods. 1, 2 a § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákona č. 514/2003 Z. z.“) v odôvodnení uznesenia uviedol, že existencia súdnej právomoci je jednou z prvoradých procesných podmienok konania, ktorej dodržanie je predpokladom toho, aby konanie mohlo prebehnúť a súd vo veci mohol vydať rozhodnutie.

V danom prípade podľa ust. § 15 a § 16 zákona č. 514/2003 Z. z. je preto potrebné, aby nárok navrhovateľa bol predbežne prerokovaný na základe písomnej žiadosti poškodeného podľa § 4 a § 11 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý upravuje aj prípad, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti. V takom prípade má poškodený právo domáhať sa nároku na súde. Predbežné prerokovanie nároku je teda zákonom stanovená podmienka, ktorá musí byť splnená, aby tento nárok mohol byť prejednaný v konaní pred súdom. V prípade, že táto podmienka konania nie je splnená, nie je založená právomoc súdu vec prejednať a rozhodnúť. Navrhovateľ vo svojom podaní zo dňa 17. 09. 2012 a ani po opakovaných výzvach súdu, nepredložil kópiu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s príslušným orgánom, ktorým je Ministerstvo spravodlivosti SR. V tomto prípade ide o tzv. delenu právomoc a preto súd na preskúmanie svojej právomoci potrebuje kópiu žiadosti podľa § 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z. z. V jednotlivých spisoch, na ktoré navrhovateľ vo svojich podaniach odkazoval, sa žiadosť o predbežné prerokovanie uplatňovaného nároku nenachádza. Súdu doložil len sprievodný list opatrený prezenčnou pečiatkou Ministerstva spravodlivosti SR, z ktorého vyplynulo, že každá jednotlivá žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pozostáva zo šiestich strán a jej prílohou je plnomocenstvo. Súčasťou tohto sprievodného listu bol aj „Zoznam žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody“, ktorý pozostával zo 197 strán. Keďže navrhovateľ nedoložil súdu kópiu podanej žiadosti, súd nemohol preskúmať, či sa navrhovateľ voči Ministerstvu spravodlivosti SR domáha toho istého nároku čo sa týka argumentácie, dôvodov, skutkového stavu a uplatňovanej výšky ako žalobou uplatnenou na súde v predmetnom konaní a teda nemožno preskúmať či vznikla právomoc súdu na prejednanie sporu. V súvislosti s argumentáciou navrhovateľa, že rovnopis návrhu na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nevyhotovoval z dôvodu hospodárnosti a preto žiada, aby sa súd oboznámil s príslušnými

spismi odporcu, kde sa nachádza originál žiadosti, okresný súd poukázal na to, že sa jedná o sporové konanie, kde dôkazné bremeno zaťažuje prioritne navrhovateľa. Túto povinnosť nemožno prenášať na odporcu. Okresný súd s poukazom na uvedené skutočnosti konštatoval, že nemá právomoc rozhodovať o nároku navrhovateľa a keďže nedostatok právomoci zakladá neodstrániteľný nedostatok podmienok konania, konanie podľa § 104 ods. 1 O. s. p. zastavil.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Proti uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O. s. p.

V dôvodoch uviedol, že prvostupňový súd na základe vykonaného šetrenia, nie však dokazovania, dospel k nesprávnemu záveru, že navrhovateľ pred podaním návrhu nepodal na príslušnom orgáne žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú si uplatňuje v tomto konaní a preto súd vyvodil právny záver, že nemá právomoc konať. Uvedené skutkové zistenie je nesprávne, lebo na Ministerstve spravodlivosti SR podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorú skutočnosť preukázal v prvostupňovom konaní tým, že predložil zoznam jednotlivých žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR potvrdilo. Navyše odporca, za ktorého koná práve Ministerstvo spravodlivosti, skutočnosť, že by navrhovateľ v tejto konkrétnej veci nepodal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v rovnakom rozsahu ako je obsahom žaloby, nikdy nenamietal a táto otázka nie je v konaní spornou. Navrhovateľ tiež viackrát prvostupňovému súdu označil dôkaz, ktorý žiada v tomto konaní vykonať a to oboznámenie sa s príslušným spisom Ministerstva spravodlivosti SR. Okresný súd však tento dôkaz vôbec nevykonal. Prvostupňový súd tak bez skutočného zistenia dospel k záveru, že žiadosť o predbežné prerokovanie v konkrétnej veci nebola podaná.

Navrhovateľ v ďalšej časti odvolania namietal, že v predmetnej veci rozhodoval vylúčený sudca. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol z ním označených skutočností (uvedených v texte návrhu) dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia slovenských, ako i medzinárodných súdov, majúc za to, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti je v rozpore s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva. Poukázal tiež na to, že podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu.

V ďalšej časti odvolania poukazoval na skutočnosti, ku ktorým v prejednávanej veci ani nedošlo, prípadne neboli riešené (navrhovateľ napr. namietal, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a nemal možnosť sa k nim vyjadriť, a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení).

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené podľa § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), preskúmal uznesenie okresného súdu v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a uznesenie okresného súdu podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h/, 2 O. s. p., zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z nasledovných dôvodov:

V predmetnom konaní sa navrhovateľ proti odporcovi domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodu, že táto škoda mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Martin, ktorý nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci dlžníčky H. X. v exekučnej veci vedenej na exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 531/2006.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia, okresný súd založil svoje rozhodnutie na nedostatku právomoci súdu a následne na nedostatku podmienok konania a na neunesení dôkazného bremena zo strany navrhovateľa na okolnosť, že podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku. S týmto záverom sa odvolací súd nestotožňuje.

Zo spisového materiálu je zrejmé, že navrhovateľ navrhol na preukázanie svojho tvrdenia (že podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody) vykonať dôkaz - vyžiadať originál návrhu na predbežné prerokovanie nároku, ktorý odporca založil do svojho spisu (písomné podanie

navrhovateľa zo dňa 07. 01. 2013, doručené súdu 10. 01. 2013) keď navrhovateľ zároveň tvrdil, že originál návrhu na predbežné prerokovanie nároku podal osobne do podateľne, pričom odporca potvrdil prijatie individuálneho návrhu spolu s prijatím iných individuálnych návrhov označením ich súpisu prezenčnou pečiatkou. Navrhovateľ zároveň poznamenal, že súdu bola predložená príloha - potvrdenie MS SR o prijatí žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v konaní ZE-3860-1254, 3730-NZP, NP-3180-37, 5212-ISTINA RS. Tiež tvrdil, že v danom štádiu konania neexistuje námietka zo strany odporcu, že návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v tejto individuálnej veci nebol podaný a v prípade pochybností navrhol získať vyjadrenie priamo od odporcu.

Za vykonanie dôkazu je zodpovedný súd. Súd nemusí vykonať všetky dôkazy navrhnuté účastníkmi, pokiaľ nie sú potrebné pre zistenie skutkového stavu veci. To však v danom prípade nemožno konštatovať. Navrhnutý dôkaz bol spôsobilý preukázať alebo vyvrátiť tvrdenie navrhovateľa, že bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku v totožnej veci totožných účastníkov. Navyiac za situácie, keď ide o skúmanie podmienok konania, je potrebné vychádzať z princípu oficiality. Nemožno opomenúť ani ust. § 120 ods. 3 O. s. p., ktoré dáva súdu možnosť osvojiť si skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení účastníkov.

Pokiaľ okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia konštatuje, že dôsledným šetrením v príslušných spisoch zistil, že navrhovateľ mu doložil sprievodný list opatrený prezenčnou pečiatkou Ministerstva spravodlivosti SR dňa 25. 09. 2012, ktorého súčasťou bol aj „Zoznam žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody“ pozostávajúci zo 197 strán, odvolací súd preskúmaním spisového materiálu nezistil, že by označený „Zoznam“ bol jeho súčasťou. Z uvedeného konštatovania prvostupňového súdu preto vznikajú pochybnosti, aký veľký „Zoznam žiadostí“ opatrený prezenčnou pečiatkou Ministerstva spravodlivosti SR navrhovateľ doručil a kde ho prvostupňový súd zadokumentoval.

Odvolací súd tiež poukazuje na vyjadrenie odporcu zo dňa 25. 07. 2013 (č.l. 55 spisu), v ktorom uviedol, že v rozmedzí od 23. 04. 2012 do 25. 09. 2012 mu navrhovateľ doručil viac ako 43.000 žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, z ktorých (podľa ním určených kritérií) vytvoril 8 spisov, a preto nemôže predložiť súdu kópie konkrétnych žiadostí o predbežné prerokovanie. Označené písomné podanie teda nenasvedčuje tomu, že by odporca namietal skutočnosť, že navrhovateľ nepodal individuálne žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, odporca len nevedel (vzhľadom na ním určené kritériá pri zadokumentovaní žiadostí) predložiť súdu kópie konkrétnych žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Vo vzťahu k názoru prvostupňového súdu, že v danej veci ide o delenu právomoc podľa § 8 O. s. p., odvolací súd uvádza, že s týmto názorom sa nestotožňuje. V tomto smere zastáva názor, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na príslušnom orgáne štátu predstavuje osobitnú, odstrániteľnú podmienku konania, keď právnym dôsledkom nepodania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku je zastavenie konania pre nedostatok podmienok konania. V tejto súvislosti však poukazuje na skutočnosť, že účelom konania o predbežnom prerokovaní nároku podľa zák. č. 514/2003 Z. z. nie je vydanie rozhodnutia, ale len pokus o mimosúdne urovnanie. Pokiaľ ide teda o podmienku predbežného prerokovania nároku ako podmienku poskytnutia súdnej ochrany, jej posudzovanie nemôže byť príliš formalistické, čo by v konečnom dôsledku viedlo k odmietnutiu spravodlivosti.

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Čo sa týka námietky navrhovateľa, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca (navrhovateľ vo svojich podaniach opätovne poukazuje, že žiadny zo sudcov prvostupňového súdu nemôže vec prejednať a rozhodnúť pre jeho predpojatosť založenú na skutočnosti, že prvostupňový súd zapríčinil svojím nelegálnym konaním - nesprávnym úradným postupom - vznik škody), odvolací súd uvádza nasledovné: Rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O. s. p. predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 48 ods. 1 Ústavy SR), preto treba trvať na tom, že sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci možno skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, preto len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak apriórne stáli vo svetle spochybňujúcim ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom

a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý, zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému, aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Nc/86/2011 zo dňa 24. 11. 2011). Na základe uvedených skutočností preto nie je daný dôvod na vylúčenie zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci len z toho dôvodu, že pôsobí na súde, na ktorom malo dôjsť podľa tvrdení navrhovateľa k nesprávnemu úradnému postupu. To platí zvlášť za situácie, keď navrhovateľ v pojednávanej veci výslovne uviedol, že námietku zaujatosti voči sudcom prvostupňového súdu v zmysle ust. § 15a O. s. p. nepodáva a zákonný sudca pojednávajúci predmetnú vec v exekučnej veci (z ktorej si navrhovateľ odvodzuje nároky z titulu nesprávneho úradného postupu súdu) nekonal a ani neuviedol skutočnosti, pre ktoré by mal byť z rozhodovania vylúčený.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e** je prípustné.